

*Сисоліна Н.П., к.е.н., доцент;
Чмихун К.В.,
здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький*

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ ТА ЗАХОДИ ЇЇ ПІДТРИМАННЯ ПІД ЧАС ВІЙНИ

У глобалізованому світі конкуренція між країнами та компаніями досягла безпрецедентного рівня. Переможцями стають ті, хто здатний постійно оновлюватися та адаптуватися до мінливих умов. Інновації є ключем до успіху в цій боротьбі. Саме нові ідеї, продукти та сервіси дозволяють компаніям виходити на нові ринки, збільшувати свою частку та забезпечувати стабільний розвиток. Однак, для того щоб інновації мали реальний вплив на економіку, необхідно створювати екосистему, яка сприятиме їх виникненню, розвитку та комерціалізації.

Різноманітність трактувань поняття інноваційна діяльність (табл.1) показує наскільки важливою і актуальною вона є.

Таблиця 1

Поняття інноваційної діяльності

Автор	Сутність поняття
С.М. Ілляшенко та ін. [1].	Інноваційна діяльність – це процес створення, провадження та поширення інновації
Т.П. Близнюк [2].	Інноваційна діяльність – це складна динамічна система заходів з використання результатів закінчених науково-технологічних досліджень, організаційно-економічних розробок або інших науковотехнологічних досягнень, яка функціонує під впливом факторів середовища усіх рівнів (зовнішнього та внутрішнього) з метою задоволення мінливого індивідуального попиту і потреб суспільства в цілому в конкурентоспроможній продукції (товарах, роботах, послугах)
О.В. Чумак [3].	Інноваційна діяльність – це діяльність, в результаті якої народжується щось нове (новація), яке відзначається неповторністю та оригінальністю і якого до того не існувало в природі, суспільстві
О.П. Коюда, В.Ф. Колісниченко[4].	Інноваційна діяльність – це діяльність, спрямована на використання та комерціалізацію наукових, техніко-технологічних досліджень та розробок учасниками інноваційного процесу для випуску та реалізації нових конкурентоспроможних товарів (послуг, робіт), технологій, організації управління, гнучкої структури, механізму прийняття рішень й координації науково-інноваційного процесу
С.Г. Гордієнко [5].	Інноваційна діяльність припускає цілий комплекс наукових, технологічних, організаційних, фінансових і комерційних заходів, і саме у своїй сукупності вони приводять до інновацій [22].

Зрозуміло, що в таблиці наведено лише деякі трактування.

Отже, у загальному розумінні сутність розвитку інноваційної діяльності – це сукупність прогресивних, якісно нових змін, що безперервно виникають у часі і просторі, і сприяють дальшому якісному розвитку суспільства [6].

Підприємства, що проводять і прагнуть проводити інноваційну діяльність і надалі, ставляться до працівників з творчим потенціалом з більшою привітністю, частіш за все пропонують достойну оплату праці, сприятливий робочий графік тощо.

Законодавство у сфері інноваційної діяльності має широкий спектр і відповідає Конституції України, складається з Цивільного та Господарського кодексів України, Законів України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про основи національної безпеки України», «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки», «Про інвестиційну діяльність», «Про наукову і науково-технічну експертизу», «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» та інших нормативно-правових актів, які регулюють суспільні відносини у цій сфері.

З 13 січня 2024 року набрав чинності Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки та інноваційної діяльності» № 3534-IX, який вніс зміни до законів України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» і «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні».

З огляду на безпрецедентні виклики воєнного часу та необхідність оперативно реагувати на мінливі потреби оборони та безпеки держави, було розширено перелік пріоритетних напрямів. Цей перелік матиме чинність до повного відновлення миру в Україні, але не пізніше 31 грудня року, що настає після скасування воєнного стану.

Для прискорення процесів відновлення та модернізації країни, уряд ініціює розробку нових законодавчих актів, що стимулюватимуть наукову та інноваційну діяльність. Прийняття цих законів дозволить сконцентрувати ресурси на найбільш перспективних напрямках, які сприятимуть розвитку нових технологій та індустріальних галузей, необхідних для забезпечення національної безпеки та економічного зростання.

Основними напрямами визначено:

- 1) національна безпека і оборона;
- 2) фундаментальні наукові дослідження з найбільш важливих проблем розвитку науково-технічного, соціально-економічного, суспільно-політичного, людського потенціалу для забезпечення конкурентоспроможності України у світі та сталого розвитку суспільства і держави;
- 3) інформаційні та комунікаційні технології;
- 4) енергетика та енергоефективність;
- 5) раціональне природокористування;
- 6) науки про життя, нові технології профілактики та лікування найпоширеніших захворювань;
- 7) нові речовини і матеріали [7].

Таким чином, одна з головних задач сьогодення в Україні зберегти творчий інноваційний потенціал як на рівні підприємств, так і на рівні держави для подальшого розвитку.

Список використаних джерел:

1. Маркетинг. Менеджмент. Інновації: [монографія] / За ред. д. е. н., проф. С.М. Ілляшенка. – Суми: Папірус, 2010. – 621 с.
2. Близнюк Т.П. Вплив циклічності розвитку економіки на інноваційну діяльність підприємства / Т.П. Близнюк. – Х.: ФОП Александрова К.М., 2008. – 352 с.
3. Чумак О.В. Соціально-філософський аналіз поняття «інновація» та «інноваційна діяльність» / О.В. Чумак [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.zgia.zp.ua/gazeta/VISnIK_36_14.pdf.
4. Коюда О.П. Інноваційна діяльність: від оцінки привабливості до інвестиційного забезпечення / О.П. Коюда, В.Ф. Колісниченко. – Харків: ХНЕУ, 2009. – 276 с.
5. Гордієнко С.Г. Інноваційна діяльність: проблеми, сутність, змістовні складові та напрями удосконалення / С.Г. Гордієнко // Часопис Академії адвокатури України. – 2014. – Т. 7. – № 2. – С. 15-32.
6. Петрова І.Л., Шпильова Т.І., Сисоліна Н.П. Інноваційна діяльність: стимули та перешкоди: Монографія / За наук. ред. проф. Петрової І.Л. К.: Дорадо, 2010. – 320 с.
7. Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки та інноваційної діяльності» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3534-IX#Text>

УДК 642.59

*Харченко І.В., к.е.н., доцент
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький*

КОРЕКТНА РЕАЛІЗАЦІЯ ЗАГАЛЬНОКОНКУРЕНТНОЇ СТРАТЕГІЇ ЯК ЗАЛОГ ПЕРЕМОГИ В КОНКУРЕНТНІЙ БОРОТЬБІ ДЛЯ ЗАКЛАДІВ РЕСТОРАННОГО БІЗНЕСУ

Відомо що готельно-ресторанному бізнесі як і в інших бізнесах існують загальна конкурентні стратегії, завдяки яким ті чи інші заклади харчування перемагають конкурентній боротьбі. На даному етапі в Кропивницькому існує багато закладів ресторанного бізнесу які працюють дуже цікаво. Це свідчить про те що ринкова економіка і її головний важіль розвитку конкуренція дуже активно і реально стимулює а власників ресторанів удосконалюватись шукати нові шляхи залучення споживачів, нові прийоми конкурентної боротьби. відомо що як і в інших видах бізнесу так і в ресторанному бізнесі існують три загальноконкурентні стратегії, які вперше сформулював відомий професор гарвардської школи бізнесу Майкл Портер і які інші дослідники також вважають основними. І такими що в цілому описують головні конкурентні переваги кожної стратегії.

1. Диференціація:

Стратегія диференціації фокусується на створенні унікальних пропозицій, які вирізняють ресторан від конкурентів. Це може бути пов'язано з унікальною концепцією, ексклюзивним меню, незвичайною атмосферою, сервісом або інноваційними технологіями. Приклад-ресторани з екзотичними кухнями, ресторани високої кухні або заклади, що пропонують унікальні атмосферні та кулінарні концепції.